PROFESOR CU DISTINCȚIE

MARIUS-ADRIAN HAZAPARU*

Aprilie 2002. Cum priveşti dinspre catedră, în partea dreapta, în prima bancă sunt eu, unul din cei vreo 50 de boboci care au ales, în vara anului 2001, să studieze jurnalismul. La catedră, Domnul Profesor nu stă locului defel, e când în picioare, când aşezat şi, fie că ne povesteşte despre limbile indo-europene, fie că ne vorbeşte despre manifestarea funcției poetice în discursul publicitar, îşi completează spusele cu exemple notate pe nişte pătrățele galbene de hârtie. „I like Ike. E şi fatic, şi poetic", spune, plin de vervă. Mă las cuprins de entuziasmul care emană dinspre catedră, dar se pare că nu sunt suficient de pregătit şi pentru explicațiile care însoțesc exemplul ales. În mintea studentului de anul I rămân doar numele preşedintelui american şi acel slogan de campanie pe cât de simplu, pe atât de captivant. Din fericire, discuțiile despre funcțiile limbajului aveau să revină, iar funcția fatică, cea care mi-a dat niscaiva bătăi de cap în primul an de facultate, să devină un laitmotiv al întâlnirilor dintre mine, învățăcelul, şi Domnul Dumistrăcel, Profesorul.

Septembrie 2007. Urc scările de la Institutul „Philippide" şi mă tot uit afară, prin ferestrele largi, gândindu-mă ce să-i spun Domnului Profesor şi cum să-i cer să mă ajute. Am examenul de admitere la Şcoala Doctorală, iar Domnia Sa, ca urmare a unor hotărâri ministeriale – sau să fi fost unele la nivel de universitate? – nu mai poate coordona teze de doctorat. Mai am la dispoziție un minut sau poate două, dacă merg încetişor pe culoar, să găsesc nişte argumente convingătoare, dar mă trezesc deja bătând la uşă şi recunosc vocea care mă invită înăuntru. Ştie de ce am venit şi fără să i-o spun, ceea ce, la drept vorbind, mă face să răsuflu uşurat. Ceremonios, ca întotdeauna, îmi arată teancul de cărți de pe birou pregătit pentru mine. Aveam să-i cunosc mult mai bine decât o făcusem în facultate pe Malinowski, Bühler, Jakobson, Coşeriu şi alții. Când revin, o lună mai târziu, ca să-i returnez volumele şi să-l anunț de reuşita la doctorat, primesc în dar *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, care include, pe prima pagină, următoarele cuvinte: „Domnului Adrian Hazaparu, tânăr prieten şi coleg, cu urări de succes în ce a început". De fapt, nu ştiu sigur ce am început, dar mi-e

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza", Iaşi, bd. Carol I, nr. 11, România.

ALIL, t. LVII, 2017, Bucureşti, p. 67–68

BDD-A30131 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-22 21:00:27 UTC)

frică s-o spun cu voce tare, pentru că am impresia că Domnul Profesor ştie mai bine decât mine, aşa că prefer să iau dedicația Domniei Sale ca pe o declarație de sprijin, semnată şi datată. Şi chiar asta avea să fie.

Octombrie 2010. Sunt la susținerea publică a tezei de doctorat şi din comisie face parte, alături de profesorii Rodica Zafiu, Eugen Munteanu, Ilie Rad şi Dan Stoica, şi Domnul Dumistrăcel. După observațiile din referatul privind teza, Domnul Profesor mă cheamă la prezidiu ca să-mi returneze ceva: una dintre lucrările de examen din primul an de facultate, notată cu „10 cu distincție". „Ştiam eu de ce o păstrez", a spus atunci. După un zbor cu avionul cu o zi înainte şi copleşit de emoții, e singura amintire clară pe care o am din ziua aceea şi-i mulțumesc Domnului Profesor pentru gestul său, unul, în citadela emoțiilor mele, de o duioşie aparte.

Mai 2014. Tot cu duioşie vorbeşte Domnul Dumistrăcel şi în ziua lansării volumului meu de debut, care, esențial, i se datorează: fără rodnicele întâlniri avute cu Domnia Sa, acest „pumn de curiozitate, receptivitate şi ambiție", cum spunea atunci Domnul Profesor, descriindu-mă, nu s-ar fi deschis.

*

Am evitat să scriu un text despre meritele profesionale ale Domnului Profesor – de altfel, cunoscute şi recunoscute – şi am preferat să țes o poveste din întâmplări care, prin natura lor, nu pot fi menționate în CV-ul unei persoane, dar care, prin intimitatea pe care o presupun, construiesc lumi inaccesibile altfel celui care nu a fost martor direct. Nimeni, în afară de subsemnatul, nu ştie cu câtă plăcere descifram la examenele de „Discurs jurnalistic" enunțuri aparținând discursului repetat, cum întorceam cuvintele când pe-o parte, când pe cealaltă, ca să le descos de sensuri şi să cos la loc altele noi, mânat de ideea, inculcată de Domnul Profesor, că limba merită studiată pentru că e un organism viu, mereu în schimbare, dezvăluindu-se puțin câte puțin, pentru ca, atunci când ți-a creat iluzia că ai înțeles-o, să se închidă într-o nouă enigmă. Nimeni, în afară de subsemnatul, nu ştie cum acel „10 cu distincție" obținut la primul examen cu Domnul Profesor m-a făcut să muncesc şi mai mult pentru cei care au urmat, să mă simt cumva special în fața colegilor, părinților şi chiar în fața oglinzii, dar, mai presus de toate, să mă simt apreciat. Am înțeles mai târziu ce se întâmplase de fapt, citind, în 2013, un interviu din „Opinia studențească", unde Domnul Profesor îşi exprima credința că „studenții simt că îi apreciezi tocmai din cauză că vezi în ei ceva dintr-o vârstă a ta". În ceea ce mă priveşte, Domnule Profesor, v-aş putea răspunde, răsturnând cuvintele, că şi profesorul ar trebui să simtă că studenții îl apreciază tocmai din cauză că văd în el ceva din ce-şi doresc să fie o vârstă a lor. La mulți ani!

BDD-A30131 © 2017 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-22 21:00:27 UTC)